

בית המשפט העליון

רע"א 3456/21

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקשת: יוספה ברק

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל – מנהל מס ערך מוסף

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 2.5.2021 בה"פ 12995-04-20 שניתנה על ידי כב' השופט הרי קירש

בשם המבקשת: בעצמה

בשם המשיב: עו"ד אורן סוקר

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט הרי קירש) בה"פ 12995-04-20 מיום 2.5.2021, במסגרתה נדחתה בקשת המבקשת להותיר את צו איסור הפרסום על כנו.

1. ביום 16.4.2020 הגישה המבקשת תובענה בהמרצת פתיחה, ובה עתרה להורות למנהל מס ערך מוסף, הוא המשיב 1 (להלן: המשיב), להגיע להסדר גבייה מקל יותר מאשר ההסדרים השונים שהוצעו על ידו בעבר, בקשר לחובות מס ערך מוסף שהיא חבה לאוצר המדינה. ביום 6.4.2021 ניתן פסק דין אשר דחה את התובענה (להלן: פסק הדין).

2. כעבור מספר ימים, ביום 14.4.2021, הגישה המבקשת בקשה כי בית המשפט קמא יורה על איסור פרסום פסק הדין ולחלופין על איסור פרסום שמה מנוסח פסק הדין, כך שתכונה "פלונית". לטענתה, יש בפרסומו של פסק הדין, המתאר את מצבה הכלכלי והאישי, כדי לגרום לפגיעה ממשית ואנושה בשמה הטוב. כן ציינה המבקשת, כי בכוונת גורמים עיתונאיים לפרסמו, בהיותה אשת יחסי ציבור, ולפגוע בפרטיותה. בהחלטה מיום 18.4.2021 הטיל בית המשפט חיסיון ארעי על התיק, עד לקבלת החלטה בבקשה.

3. ביום 2.5.2021, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לאיסור הפרסום. נפסק, כי המבקשת לא הראתה עילה המצדיקה סטייה מעיקרון פומביות הדין, המעוגן בסעיף

68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). עוד נקבע, כי פסק הדין אינו כולל פרטים שיש בהם כדי להביא לפגיעה חמורה בפרטיותה של המבקשת, והוא מתמצה בפירוט העובדות והטענות הדרושות להכרעה בלבד.

4. על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערעור שלפניי. טענת המבקשת היא, כי שגה בית המשפט קמא כאשר התיר את הפרסום האמור. לדידה, יש להתייחס בכובד ראש לפגיעה בפרטיות הנגרמת מחשיפת מידע כלכלי עליה. כך, מציינת המבקשת את הפגיעה שעלולה להיגרם לשמה הטוב, וכן את חששה לשיבוש ההליך הפלילי המתנהל בעניינה, כתוצאה מכך שעדי ההגנה יוכלו לעיין בתוכנו. זאת ועוד, לטענת המבקשת, החלטת בית המשפט קמא פוגעת באינטרס הציבורי, באשר תרתיע רבים מלהגיש תביעות בהמרצת פתיחה, ביודעם כי פרטיהם ייחשפו לכל.

5. המדינה, לעומת זאת, מתנגדת לבקשה, וטוענת כי דינה להידחות על הסף, מהטעם שהוגשה תוך חריגה מפרק הזמן הקבוע בסעיף 70ד(א) לחוק בתי המשפט להגשת ערעור על החלטה בבקשה לאיסור פרסום. כמו כן, סבורה המדינה, כי דין הבקשה להידחות לגופה. המרצת הפתיחה שהגישה המבקשת התנהלה בדלתיים פתוחות, מבלי שנתבקש לקיים את ההליך בדלתיים סגורות, והבקשה הוגשה בחלוף 8 ימים מיום פרסומו של פסק הדין. זאת ועוד, לשיטת המדינה, המבקשת לא הצביעה על טעם מיוחד לאיסור הפרסום האמור. עוד מציינת המדינה, כי המבקשת בעצמה פרסמה את פרטי ההליך ואת נסיבותיה האישיות בחשבונה באתר "Twitter", ואף הצהירה, במכתב ששלחה לעובדי רשות המיסים, כי בכוונה לשתף את פרטי ההליך ברשתות החברתיות.

6. להשלמת התמונה יצוינו שני אלה: ביום 2.6.2021 הוגשה בקשה מטעם עמותה בשם התנועה למען איכות השפיטה בישראל לעיון בתיק ולהסרת צו איסור הפרסום על שמה של המבקשת. לאור התוצאה אליה הגעתי, בקשה זו מתייתרת; וביום 20.6.2021 הגישה המבקשת בקשה למתן מידע בנוגע לרכב אשר לטענתה, נגרע מבעלותה. אין בקשת רשות הערעור שלפניי האכסניה הדיונית המתאימה לדון בבקשה זו, ולכן לא ראיתי להידרש אליה.

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על נספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות.

8. ראשית, כפי שמציינת המדינה, הדרך הראויה להשיג על החלטת בית המשפט המחוזי הייתה באמצעות הגשת ערעור בתוך שבועה ימים ממתן ההחלטה (ראו סעיף 70

לחוק בתי המשפט), ואילו הבקשה דנן הוגשה מעל שבועיים לאחר שניתנה החלטת בית המשפט קמא; דומה שדי בכך על מנת לדחות את הבקשה (ראו רע"א 3644/18 זלצמן נ' צ'רלטון בע"מ, פסקה 6 (31.5.2021); רע"א 482/13 אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית, פסקה 6 (23.4.2013) (להלן: עניין פלונית)). מכל מקום, גם לגופם של דברים אין בבקשה ממש.

9. נקודת המוצא לדיוננו היא עיקרון פומביות הדיון, המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה, ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט, ונחשב ל"אחד העקרונות החוקתיים במרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו" (ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450 (1991)). נקודת האיזון בינו לבין הזכות לפרטיות – גם היא זכות חוקתית – נקבעה על-ידי המחוקק, כך ש"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך... לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" (לשון סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט). בענייננו, בבחינת נקודת האיזון המתאימה, לא מצאתי כי פרסום הדברים עולה לכדי פגיעה חמורה בפרטיות המבקשת כנטען על ידה. המידע הכלול בהחלטה ביחס למבקשת הוא מידע כללי בדבר מצבה האישי והכלכלי, אשר רובו ככולו רלוונטי לבירור התובענה שהגישה, ואשר לחלקו, אם לא לעיקרו, ניתן בעבר פומבי על ידי המבקשת עצמה. משכך, אין זהו מסוג המידע המצדיק, במקרה הרגיל, הטלת מגבלות על פומביות פסק דין. זאת ועוד, התובענה שהגישה המבקשת התנהלה כולה במשך שנה ב"דלתיים פתוחות", מבלי שניתן איסור פרסום כלשהו על פרט מפרטיה, ופסק הדין אף פורסם ברבים, במשך מספר ימים עד אשר פנתה המבקשת בבקשתה. משכך, מדובר בבקשה לאיסור פרסום בדיעבד, עניין אשר אף הוא מטה את הכף אל עבר פומביות הדיון (רע"א 3007/02 יצחק נ' מוזס, פ"ד נו(6) 592, 600 (2002) (להלן: עניין מוזס); ע"א 2763/09 לוי נ' כונס הנכסים הרשמי, פסקה 4 (21.2.2013); ע"פ 6691/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.5.2020)).

10. בקשת רשות הערעור נדחית איפוא. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

11. הצו הארעי שניתן בהחלטתי מיום 20.5.2021 – מבוטל.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשפ"א (8.7.2021).

ש פ ט